

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație secțiunii unite: *Ministerul de război cu Elena Rădulescu personal și cu tutoare legală.*Curtea de casție s. I: *Arhimandritul Meletie Cotlumoșanu cu M. Gașter și alții.*Idem s. II: *Finareta P. Hristescu și Const. P. Hristescu cu T. G. Teșeanu și alții.*Idem: *Dionisie Turbatu contra deciziei Curței cu jurați Buzău.*Curtea de apel din București: *Gustav Braicov cu I. Braicov.*Curtea de apel din Iași: *Maria Costescu cu Societatea Dacia România și alții.*Tribunalul jud. Buzău: *Judecătorul sindic cu Nița Văduva.*

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secțiunii-unite

18 Ianuarie 1901

Președinția D-lui Schina, Prim-Președ.

Ministerul de război cu Elena Rădulescu personal și cu tutoare legală

Pensiuni militare. — Militari rămași infirmi în timp de război sau din cauza unui serviciu comandat în timp de pace. — Competență. — Cine este competent a decide asupra cererilor de pensie sau de rectificare de pensie. — (Art. 21 din legea din 1894 pentru asemenea pensii).

Casație. — Motiv relativ la competență. — Ordine public. — Se poate propune pentru prima oară în casație. — (Art. 39 și 40 legea Curței de casație).

1. În urma legii din 8 Aprilie

Cour de cassation, chambres réunies

18 Janvier 1901

Présidence de M. Schina, Premier-Présid.

Le Ministère de la guerre contre Hélène Radulesco, personnellement et en qualité de tutrice légale

Pensions militaires. — Militaires devenus infirmes pendant la guerre, ou bien à la suite d'un service commandé en temps de paix. — Compétence. — Quelle est l'instance compétente à statuer sur les demandes ou sur les rectifications de pensions. — (Art. 21 de la Loi de 1894 relative aux pensions des militaires).

Pourvoi en cassation. — Moyens relatifs à la compétence. — Ordre public. — Peuvent être proposés pour la première fois devant la Cour de cassation. — (Art. 39 et 40 de la Loi de la Cour de cassation).

1. Depuis la loi du 8 avril 1894,

1894 care a modificat legile din 1884 și 1886 pentru pensiunile și ajutoarele ce se acordă militarilor rămași infirmi în timp de război sau din cauza unui serviciu comandat în timp de pace, instanțele judecătorești ordinare nu mai sunt competente să judece contestațiile ivite între militari și Ministerul de război cu privire la regularea drepturilor la pensie sau rectificarea pensiunilor deja acordate pe temeiul legilor anterioare celei din 1894, competent fiind în rezolvarea unor asemenea cereri numai Ministerul de război și Consiliul de miniștri, iar deciziunea Consiliului de miniștri care confirmă pe aceea a Ministerului de război este definitivă, fără drept de apel sau recurs din partea reclamantului.

2. Mijlocul de casare ce privește competența ce au autoritățile administrative și judecătorești, este un motiv de ordine publică și deci poate fi propus d'a dreptul în casație.

Decisiunea 1/901. — Casată, decisiunea Curței de apel din Craiova, secția I cu No. 152/99 în urma recursului făcut de Ministerul de război în proces cu Elena G. Rădulescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Al. Degré;

Pe d-l avocat Comșa în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați P. Borș și Marinescu în combatere, și

Pe d-l procuror St. Stătescu în concluziuni, fiind minor în cauză.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

«Violarea principiului separării puterilor și în special al separării puterii executive de cea judiciară, în-

qui a modifié les lois de 1884 et 1886 relatives aux pensions et aux secours à accorder aux militaires devenus infirmes pendant la guerre, ou bien à la suite d'un service commandé en temps de paix, les instances judiciaires ordinaires ne sont plus compétentes à statuer sur les contestations que peut faire naître, entre les militaires et le Ministère de la guerre, le règlement de leurs pensions, ou la rectification des pensions déjà accordées en vertu des lois antérieures à celle de 1894; cette compétence est dévolue au Ministère de la guerre et au Conseil des Ministres. La décision du Conseil des Ministres qui confirme celle du Ministère de la guerre, est rendue en dernier ressort et sans possibilité de pourvoi pour le demandeur.

2. Les moyens de pourvoi relatifs à la compétence des autorités administratives et judiciaires, sont d'ordre public et peuvent être proposés directement devant la Cour de cassation.

călcarea domeniului puterii executive de către puterea judecătorească, (vedei în deosebi art. 31 din Constituțiune și art. 130). Ne competență, esces de putere. Violarea art. 21 al legii din 25 Martie 1894.

«In adevăr din art. 21 al legii din 25 Martie 1894 pentru pensiunile ce se acordă militarilor remași infirmi în timp de pace din cauza unui serviciu comandat, se vede că prin această lege pentru ca un militar să poată obține pensie în condițiunile ei, trebuie nu numai să se îndeplinească anumite acte care sunt arătate în al. 1, 2 și 3 ale acestui articol, dar pretențiunea reclamantului să rezolvă printr-o decisiune a Ministerului de război, după ce a luat avisul comitetului sanitar al armatei și 'ndefinitiv printr-o decisiune a Consiliului de miniștrii.

«In această materie Ministerul de răzbel și Consiliul de miniștri sunt instanțe administrative speciale, singurele competente de a judeca casurile relative la pensiunile militarilor infirmi. Iar legiuitorul a fost atât de gelos de prerogativele acestor instanțe speciale în cât n'a admis în contra decisiunilor lor nici măcar recursul la Înalta Curte de casație, ceea ce se admite de ordinar în materie de jurisdicție administrativă.

«Ori când Curtea de apel din Craiova judecă în fapt dacă administratorul clasa II G. Rădulescu a căpătat sau nu infirmitatea în timpul unui serviciu comandat, impietează asupra unei jurisdicțiuni administrative și violează principiul separării puterilor care e de ordine publică.

«Cu această ocaziune instanța de fond comite un exces de putere prin amestecarea sa în atribuțiunile date de lege altor autorități.

«Instanța de fond a depășit cercul în care legiuitorul i-a circumscris puterea, și-a însușit atribuțiunile, autorităților administrative luând cunoștință de fapte și acte pe care legea le rezervă acestor autorități, și-a însușit competența unei alte instanțe arogându-și dreptul de a se pronunța asupra unei materii rezervată exclusiv acestei din urmă».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care se stabilește că: încă de la 23 Septembrie 1892 soțul recurentei a cerut comandantului regimentului său, a fi reformat pentru infirmități incurabile dobândite în timpul și din cauza unui serviciu comandat în timp de pace și ca consecință să i se servească o pensie potrivit cu dispozițiunile legilor din 1884 și 1886 asupra pensiunilor militare atunci în vigoare, cerere care însă la început i-a fost refuzată în întregul ei, dar mai în urmă după încetarea din viață a acestuia, Ministerul de răzbel a recunoscut recurentei și minorilor săi copii dreptul la o pensie lunară de lei 100 bani 20 cu începere de la încetarea din viață a soțului, pensie ce recurenta a continuat a o primi;

Că însă, în luna August 1895 recurenta socotind că pensiunea ce primea, nu ar fi aceea ce legile din 1884 și 1886 prevedeau pentru cazul în care se găsea soțul său, se adresează instanțelor judecătorești, cerând ca Ministerul să fie obligat a-i servi ca pensie întreg salariul ce l'a avut soțul său, cerere ce în definitiv a fost admisă de Curtea de apel din Craiova prin decisiunea supusă recursului;

Considerând că ast-fel fiind faptele, cestiunea dedusă pentru prima oară dinaintea Curței și care formează obiectul discuțiunei de azi este aceea de a se ști dacă în urma legii din 1894 care modifică legile din 1884 și 1886 instanțele judecătorești ordinare mai au competența a judeca contestațiunile ivite între militari și Ministerul de răzbel cu privire la regularea drepturilor la pensie sau la rectificarea pensiunilor deja acordate pe temeiul legilor anterioare celei din 1894;

Văzând art. 21 al legii pensiunilor militarilor remași infirmi în timp de război și din cauza unui serviciu comandat în timp de pace, lege promulgată în anul 1894;

Considerând că acest articol după ce enumără diferite condițiuni sub care un militar poate dobândi drepturile prevăzute prin această lege, apoi prin ultimul aliniat declară în mod categoric că decisiunile Consiliului de Miniștri care confirmă pe acelea ale Ministerului de răzbel, în această materie, sunt definitive, fără drept de apel sau recurs din partea reclamantului;

Că din această dispozițiune rezultă că cererile de pensie pentru infirmități din cauza serviciului, fie ele considerate ca cereri noi sau ca cereri de rectificare, trebuiesc să fie constatate de organele administrative anume indicate prin art. 21; că prin urmare partea interesată a cere, sub acest titlu o pensie, nu mai poate în urma legii din 1894, a se adresa instanțelor judecătorești, ci trebuie să urmeze calea indicată de art. 21 sus citat;

Considerând în specie că instanțele de fond și în special Curtea de apel judecând cererea recurentei într-o epocă când legile din 1884 și 1886 erau abrogate și când prin legea din 1894 exista înființată o autoritate administrativă anume îndrituită a cerceta și a decide în mod definitiv asupra unor asemenea cereri, prin aceasta a nesocotit dispozițiunile art. 21 din citata lege dând o decisiune fără competență;

Considerând că mijlocul de casare privind competența ce au autoritățile administrative și judecătorești, este un motiv de ordine publică și dar el poate fi propus și discutat d'adepțul și pentru prima oară de Curtea de casație;

Văzând și dispozițiunile art. 39 și 40 din legea organică a acestei Curți;

Pentru aceste motive, Curtea de acord cu d. procuror, casează, etc.

Curtea de casație, secția I

10 Ianuarie 1901

Președinția D-lui Gr. Lahovari, Președinte

Arhimandritul Meletie Cotlămușanu cu M. Gaster și alții

Perimare.—Apel.—Mai mulți apelanți cu interese deosebite.—Dacă unele din apeluri se pot perima după cererea părții interesată.

Perimare. — Termen. — De

Cour de cassation, 1-e chambre

10 Janvier 1901

Présidence de M. Gr. Lahovary, Président
L'Arhiepiscop Meletie Cotlămușanu contre M. Gaster et autres

Péremption.—Appel.—Plusieurs appelants ayant des intérêts contraires.—Si l'on peut demander la péremption de partie seulement de ces appels.

Péremption.—Délai.—Quel

când curge. — Dacă termenul poate fi prelungit. — (Art. 257 Pr. civilă).

1. In cazul când în contra unei hotărâri judecătorești se fac mai multe apeluri de diferite persoane cu interese deosebite, și fără ca să existe între ele vre-o legătură de solidaritate sau de indivisibilitate, multiplicitatea acestor apeluri nu împiedică ca unele din ele să fie perimate după cererea părții interesată, întru cât perimarea nu este de cât o desistare tacită, presupusă și admisă de legiuitor într'un interes superior de ordine socială, și de care justiția este ținută să ia act după cererea părții interesată.

2. Acțiunile se perimă dacă au rămas în nelucrare doi ani de la cel din urmă act de procedură, și acest termen este fatal, nepunând fi nici prelungit.

en est le point de départ. — S'il peut être prorogé. — (Art. 257 du Code de proc. civ.).

1. La péremption, que, dans un intérêt supérieur d'ordre social, le législateur a introduite dans sa codification, n'étant qu'un désistement tacite, dont l'instance engagée est tenue de donner acte à la partie qui en fait la demande, il en résulte que la pluralité d'appels formés, contre un jugement, par plusieurs plaideurs ayant des intérêts distincts et aucun rapport de solidarité ou d'indivisibilité entre eux, ne met pas obstacle à la péremption de quelques uns seulement de ces appels.

2. L'action est périmée par deux ans d'inaction à dater du dernier acte de procédure; ce délai est fatal, il ne saurait être prorogé.

Decisiunea 9/901.—Respins recursul făcut de Arhimandritul Meletie Cotlumușanu contra decisei Curței de apel din Galați, s. I cu No. 105/900 în proces cu M. Gaster și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l Consilier C. Ștefănescu;

Pe d-nii avocați P. Missir și Sipsomo în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l C. Disescu și Tache Ionescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare invocat:

«Curtea de apel a respins opozițiunea mea declarând perimat apelul făcut de mine de și exista și există și alte apeluri pendinte înaintea aceleiași Curți făcute în contra aceleiași hotărâri din partea altor persoane cari ca și mine cereau prin acțiunea lor și cer prin apelul lor trimiterea în posesiunea succesiunii repozatei Procopia, fie-care pentru sine, cu excluderea celor-l'alți.

«Curtea contravine ast-fel principiului indivisibilității instanței din punct de vedere al naturii chiar al procedurii, privită în întregul ei și în scopul ce împričinații își propun. Perempțiunea având de scop a desființa toată procedura și a stinge instanțe, urmează că obiectul ei este indivisibil și nu poate fi admisă de cât în cazul când instanța poate să fie stinsă în întregul ei, prin urmare, instanța de apel nefiind stinsă, în speță, în privința tuturor apelanților, perimarea nu poate să aibă loc pentru unul dintr'înșii numai, chiar când aceasta a lăsat să treacă 2 ani de la cel din urmă act de procedură».

Considerând că, în cazul când în contra unei hotărâri judecătorești se fac mai multe apeluri de diferite persoane cu interese deosebite, și fără ca să existe între ele vre-o legătură de solidaritate sau de indivisibili-

tate, nu împiedică ca unele din ele să fie perimate după cererea părții interesată:

Că, în adevăr, perimarea nu este de cât o desistare tacită, presupusă și admisă de legiuitor într'un interes superior de ordine socială, și de care justiția este ținută să ia act după cererea părții interesată; că dacă, în cazul când sunt mai mulți apelanți cu interese deosebite, unul dintr'înșii și poate retrage apelul său sau a se desista într'un mod espres, nu se vede pentru ce densusul nu ar putea ajunge la același scop, lăsând să treacă termenul de perimare, când știut este că se poate face într'un mod espres, dacă aceasta nu este oprit de lege.

Că de altă parte singurul fapt, că s'au făcut mai multe apeluri în contra aceleiași hotărâri, nu poate imprima prin el însuși instanței un caracter indivisibil, căci instanța împrumută caracterul ei naturii acțiunii, privită din punctul de vedere al interesului divisibil sau indivisibil al părților litigante; că pe cât timp dar nu există între apelanți vre-o comunitate de interes, vre-o legătură de solidaritate sau indivisibilitate, și pe cât timp unificarea procedurii apelurilor nu a fost pronunțată printr'o hotărâre de conexare, apoi fie-care din apelurile interjetate conservă existența lui proprie, deosebită, iar instanța, dinaintea căreia se găsesc acele apeluri, se poate închide pentru unele din ele prin perimarea lor, rămânând deschisă pentru cele-l'alte;

Considerând că acestea fiind principiile aplicabile materiei, din decisiunea atacată cu recurs se constată: că, după moartea Marghioalei Procopia Canusi, s'a cerut de la tribunalul de Ilfov trimiterea în posesiunea averii sale de o parte de către Arhimandritul Meletie Cotlumușanu, iar pe de altă parte de către rudele de sânge, împărțite în mai multe grupuri după gradul de rudenie, cerând fie-care din părțile litigante escluderea celor-l'alte; că tribunalul a respins cererea Arhimandritului, și a trimis în posesiunea averii succesorale numai câte-va din rudele de sânge; că contra hotărârii tribunalului s'a făcut apel atât din partea Arhimandritului, cât și din partea rudelor de sânge;

Că, înaintea instanței de apel Arhimandritul Meletie Cotlumușanu a lăsat să treacă 2 ani de la cel din urmă act de procedură fără a pune apelul său în mișcare iar părțile interesate au cerut perimarea acestui apel și Curtea a pronunțat perimarea lui;

Considerând că în fața celor expuse mai sus, întru cât nu există nici un interes comun între Arhimandritul Meletie Cotlumușanu și rudele de sânge ale defunctei, ci interesele lor erau contrarii, și întru cât nu intervenise nici o hotărâre de conexare a diferitelor apeluri apoi cu drept cuvânt Curtea a pronunțat perimarea apelului sus-numitului Arhimandrit, și procedând astfel n'a violat ci bine a aplicat articolele 257 și 258 din Procedura civilă;

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Unii din împričinați, anume d-na Zosima și d-l Păltineanu apelanți la rândul lor și pârâți în apelul meu, încetând din viață în cursul instanței, prin acest fapt judecata atât a apelurilor lor cât și a apelului meu a fost virtual suspendată și perimarea a fost întreruptă.

«Curtea de apel neținând seamă de această întreru-

pere a perempțiunei invocată de mine, de și faptul decesului împricinaților este constant, a interpretat greșit și a violat art. 257 comb. cu art. 254 și 256 Pr. civ.

«Perimarea judecăței fiind pronunțată contra părții care lasă să treacă 2 ani de la cel din urmă act de procedură fără ca să reînceapă judecata, rezultă de la sine: 1) că, când de la decesul unuia din împricinați nu a lăsat partea să treacă doi ani fără să reînceapă judecata, perimarea nu poate avea loc și 2) că decesul unuia din împricinați, prin sine însuși punând o stavilă la continuarea procesului, până la ridicarea acestei stăvile și reînceperea judecăței partea nu lasă și nu poate continua procedura și în asemenea cas, perimarea este întreruptă».

Considerând că după art. 257 din Procedura civilă acțiunile se perimă dacă au rămas în nelucrare doi ani de la cel din urmă act de procedură;

Că legiuitorul român, depărtându-se întru aceasta de legislațiunile străine ce le-a avut în vedere la elaborarea Codicilor noastre, nu a admis în materie de perimare nici suspendarea, nici prelungirea de termene;

Că în lipsa unei dispozițiuni exprese de lege și întru cât termenele sunt fatale, judecătorul nu poate nici acorda, nici prelungi termenele prevăzute de lege;

Că, astfel fiind, moartea a unora din persoanele, ce erau intime în apelul Arhimandritului Meletie Cotlumușanu, nu putea îndreptăți pe Curte de a prelungi termenul perimării apelului său, și deci mijlocul de casare invocat urmează a se respinge ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Curtea de casație, secția II

19 Decembre 1900

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte
Finareta P. Hristescu și Const.
P. Hristescu cu T. G. Teișanu
și alții

Urmărire imobiliară.—Ordonanță de adjudecare.—Femeie măritată.—Lipsa de autorizare a soțului.—Interesul ei de a cere anularea ordonanței.—Ne depunerea prețului integral.—Taxele de înregistrare nu intră în preț.—Casare.—Efectele ei. Art. 199, 1305, 1306 C. civ., 558 și 551 Pr. civ.

1. Femeia măritată nu poate deveni adjudecatară a unui imobil, fără consimțământul bărbatului și dacă ne depunând prețul s'a procedat la vânzare în compt, ea încă are interes de a cere anularea ordonanței dată în favoarea noului adjudecatar, mai cu seamă când la vânzarea în compt s'a dat un preț sub cel oferit de femeie.

Cour de cassation, 2e chambre

19 Decembre 1900

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Finareta P. Hristesco et Const.
P. Hristesco contre T. G. Teișanu et autres

Saisie immobilière.—Jugement d'adjudication.—Femme mariée.—Défaut d'autorisation du mari.—La femme a tout intérêt à demander l'annulation du jugement.—Défaut de consignation du prix intégral de la vente.—Les droits d'enregistrement ne sont pas compris dans le prix de vente. Cassation.—Ses effets.—Art. 199, 1305, 1306 du Code civil, 217, 1593, 1594 français.—558, 551 du Code de pr. civ. 616, 617, 600 de l'ancien Code de proc. génois.

1. La femme mariée ne peut devenir l'adjudicataire d'un immeuble sans le consentement de son mari; si, faute par elle d'avoir consigné le prix, il est procédé à la revente de l'immeuble à la folle enchère, la femme est éminemment intéressée à demander l'annulation du nouveau jugement d'adjudication et cela surtout, dans le cas où il y a une différence en moins entre le prix de vente et celui de revente sur folle enchère.

2. In prețul adjudecării nu intră și taxa de înregistrare și deci interpretează greșit legea, tribunalul care liberează ordonanța de adjudecare când prețul s'a complectat cu taxa de înregistrare. Și dacă legea de procedură nu spune în mod expres aceasta, regula se justifică prin dreptul comun după care în plata prețului nu intră nici taxele, nici cele-alte cheltuieli judecătorești.

3. Casarea unei ordonanțe de adjudecare pentru motiv de ne depunerea prețului integral are de efect anularea întregii urmăriri în acest sens că pentru a reface vânzarea silită trebuie să se îndeplinească din nou toate formele cerute de lege.

2. Les droits d'enregistrement se payent à part du prix de la vente; c'est, par conséquent, donner, à la loi, une interprétation erronée, que de prétendre que l'on peut délivrer un jugement d'adjudication, encore bien que le prix de la vente n'ait été complété qu'en y adjoignant les droits d'enregistrement. Si cette règle n'est pas formulée, expressément, dans le Code de procédure, elle trouve, tout au moins, sa justification dans le droit commun, selon lequel les droits d'enregistrement et tous autres frais de justice sont à la charge de l'acquéreur.

3. La cassation d'un jugement d'adjudication pour défaut de consignation du prix intégral, a pour effet d'annuler toute la procédure et d'obliger le créancier poursuivant à entamer une nouvelle procédure pour aboutir à la remise en vente de l'immeuble saisi.

Decisiunea 292/900.—Casată, ordonanța de adjudecare a tribunalului Dolj, secția comercială și de notariat cu No. 4399/99 în urma recursului făcut de Finareta P. Hristescu și Constantin P. Hristescu în proces cu T. G. Teișanu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-nul consilier N. Predescu;

Pe d-nul avocat Stoicescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nul avocat P. Borș în combateri, și

Pe d-nul procuror St. Stătescu în concluziuni, fiind minoră în cauză.

Deliberând,

Asupra motivului I personal recurentei Finareta P. Hristescu:

«Violarea art. 199 comb. cu art. 1306 C. civ. pentru că recurenta femeie căsătorită și soție a debitorului urmărit ne putând dobândi avere nici cu titlul oneros nici cu titlul gratuit, fără asistența și autorizația soțului, nu poate să fie admisă ca să devie adjudecatară din lipsa unui asemenea consimțământ, care să completeze capacitatea sa, și din procesul verbal cu No. 695/99 a trib. de urmărire prin care dânsa a devenit adjudecatară, nu se constată că dânsa a avut acest consimțământ, nici că soțul a participat la adjudecare, din contră se constată că el a fost lipsă. Femeia are interes de a invoca această incapacitate, care este și de ordine publică, pentru că actul pe care l'a săvârșit fără capacitate o prejudiciază cu suma de peste 15000 lei deficit la care este condamnată prin procesul verbal No. 3632/99».

Considerând că după art. 199 următorii și 1256 din Codul civil, femeia căsătorită, având chiar parafernă nu poate dobândi avere cu titlul oneros sau gratuit fără concursul bărbatului la facerea actului său prin deosebit consimțământ înscris;

Că concursul său autorizațiunea soțului pentru femeia măritată, pentru a face ori-ce act judiciar sau

extra judiciar, se cere atât în interesul puterii maritale cât și pentru apărarea intereselor pecuniare ale femeii, cari nu pot fi de cât interese matrimoniale, ori-care ar fi regimul sub care soții s'au căsătorit;

Considerând că dacă femeia măritată a făcut un act fără concursul bărbatului, dacă precum în speță a cumpărat, și ea poate fi admisă a cere anularea actului făcut fără consimțământul soțului său;

Considerând că, în speță, se constată din încheerile cu No. 695 din 22 Ianuarie 1899 a tribunalului Dolj, secția comercială și de notariat și aflat la dosarul cauzei, că recurenta Finareta P. Hristescu s'a prezentat la licitație fără a fi însoțită de soțul său Pepi Hristescu sau fără a avea consimțământul său dat în scris, și licitând, a devenit adjudecatară a averii imobiliare a soțului său urmărit de creditorii acestuia;

Că dânsa nedepunând prețul adjudecării, imobilele au fost din nou scoase în vânzare în comptul său, și la ziua defiptă pentru vânzare, imobilul a fost adjudecat definitiv asupra lui Ghiță G. Teișanu cu un preț mai mic de cât acela cu care se adjudecase asupra recurente Finareta P. Hristescu, care a fost condamnată la plata diferenței de preț;

Considerând că recurenta având dreptul a cere nulitatea ordonanței de adjudecare prin care dânsa a devenit adjudecatară fără concursul său consimțământul soțului său, este în drept să ceară și anularea ordonanței atacată azi cu recurs care nu este de cât o consecință a primei ordonanțe de adjudecare și care lovește în interesele sale pecuniare condamnând-o la diferența de preț;

Că dar motivul invocat este întemeiat.

Asupra motivului III comun ambilor recurenți :

«Adjudecatarul Teișanu nu a depus prețul adjudecațiunii integral de lei 25000 cu cât s'a adjudecat provisoriu prin procesul-verbal No. 3632/99 ci numai lei 24500 după cum se constată din recepisa No. 2852 depusă de dânsul cu petiția înregistrată la No. 9482 și atestarea grefierului de primirea acestei recepise cu valoarea de mai sus, iar restul de 500 lei depus drept taxa de înregistrare, după cum se constată din recepisa No. 2851/99, și tribunalul liberându-i ordonanța de adjudecare fără depunerea prețului integral de lei 25000, a violat art. 1305 Cod civil combinat cu art. 558 Pr. civilă, după care spesele vânzării, adică taxele de timbru, înregistrare, etc., sunt în sarcina cumpărătorului după cum alte dispozițiuni din lege, pun în sarcina vânzătorului spesele predării, etc., lucrului vândut, și adjudecatarul nu a putut deveni proprietar de oare-ce nu a plătit prețul».

Considerând că se constată că pentru acoperirea prețului cu care imobilul a fost adjudecat asupra lui Ghiță G. Teișanu, acesta a depus între alte sume și recepisa administrației financiare No. 2852/99 în valoare de lei 500 taxa de înregistrare de 2% sumă cu care a completat prețul de 25000 lei eșit la licitație;

Considerând că după dispozițiile art. 558 Pr. civilă Tribunalul va da ordonanța de adjudecare după ce se va depune prețul adjudecațiunii, plata cheltuelilor și răspunderea taxelor, de unde rezultă în mod in-

derat că plata cheltuelilor și taxa de înregistrare urmează a fi depuse deosebit de prețul adjudecațiunii;

Considerând că părerea că în plata prețului nu pot intra cele-lalte cheltueli judecătorești, nici taxele, se justifică că după dreptul comun art. 1305 C. c. plata taxelor și a cheltuelilor este în sarcina cumpărătorului, și art. 558 Pr. civ., în ordinea în care enumără depunerile ce au a se face de adjudecatar, nu face de cât confirmă acea regulă de drept comun;

Considerând că a nu obliga pe adjudecatar la cumpărări să depue deosebit prețul de adjudecare, ar fi nu numai în contra acelei regule de drept comun, dar și a îngreua poziția debitorului și a folosi pe adjudecatar;

Că dacă ar fi chiar îndoială din cauza unei antinonii în textele procedurii aceasta trebuie a se rezolvi în folosul debitorului;

Considerând în specie că Ghiță G. Teișanu, în calitate de adjudecatar pentru a complecta prețul de 25000 lei a depus pe lângă alte recipise și recipisa administrației financiare în valoare de 500 lei taxa de înregistrare de 2%;

Considerând că acest mod de depunere a prețului neintrând în spiritul art. 558 Pr. civ. de aci rezultă că prețul nu este integral depus, și dar rău tribunalul a dispus liberarea ordonanței;

Că așa fiind, mijlocul de casare este întemeiat și ordonanța este casabilă;

Că în cât privește efectele casării, ele urmează a se resfrânge asupra întregii urmăririi de oare-ce prețul ne fiind depus, vânzarea nu este conform art. 551 și urm. Pr. civ. căci adjudecarea este o vânzare sub o condiție resolutorie, adică a depunerii prețului, iar pentru o refacere a vânzării silite trebuie ca să se îndeplinească din nou toate formele, care preced adjudecarea, că alt-fel a susține că în urma casării unei ordonanțe pentru nedepunerea prețului, efectele ar fi numai de la și pentru acte de depunere, aceasta ar fi nu numai contrariu principiilor de mai sus, dar ar fi și a favorisa pe adjudecatar, înlesnindu-i prin noul termen acordat să poată să-și procure mijloacele spre a depune prețul, de vreme ce, dacă noua licitație este a se ține, se vor putea prezenta și alții, care la întâile licitații, nu fusese poate în stare a lua parte;

Pentru aceste motive, Curtea, admitând motivul I și III și fără a mai discuta motivul al II-lea, casează, etc.

10 Ianuarie 1901

Președenția D-lui N. Mandrea, Președinte
Dionise Turbatu contra deciziei Curței cu Juri din Buzeu
cu No. 20/900

Jurat.— Condițiuni de capacitate.— Patentar, cl. I sau a II-a.— Jumătate de patentă.— Art. 258 pr. criminală.

Pentru a fi cine-va jurat se cere pe lângă censul de 1500 lei

10 Janvier 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Pourvoi de Dionisios Turbatu
C. la décision no. 20/900 de la
Cous d'Assises du district de
Buzeu

Juré.— Conditions requises pour être juré.— Patentable de I-e ou de 2-e classe.— Demie-patente.— Art. 258 du Code de procédure pénale.

Pour pouvoir être juré, il faut justifier, outre le cens de 1500

venit, să plătească și o patentă de cl. I sau a II-a. Cu toate acestea plata pe jumătate a patentei de cl. II-a, nu ridică patentului dreptul de a fi jurat, pentru că aceasta nu e de cât o ușurare adusă de legea patentelor, comerciantului care exercită două comerțuri.

frs de revenus annuels, le payement d'une patente de 1-e ou de 2-e classe. Cependant, le payement d'une demie-patente de seconde classe n'enlève pas au patentable le droit d'être juré, cette réduction étant accordée par la Loi des Patentes, à titre de soulagement, au commerçant qui exerce deux commerces.

Decisiunea 34/901. — Respins recursul făcut de Dionisie Turbatu contra decisei Curței cu jurați din jud. Buzău cu No 20/900.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier N. Predescu;

Pe d. avocat Sărățeanu în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d. procuror St. Stătescu în conclusiuni.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Violarea dispozițiilor art. 258 aliniatele 2 și 4 din Procedura criminală. de oare-ce Coman Cărcu și C. Grigorescu din Buzău și d. Ghiță Niță care au figurat ca jurați în comisiunea de judecată nu au venit de lei 1500 și nici plătesc o patentă până la clasa II inclusiv, și deci verdictul dat de asemenea comisiune este viciat».

Având în vedere decisiunea Curței cu jurați supusă recursului, prin care recurentul este condamnat la cinci ani reclusiune, pentru crima de omucidere cu voință săvârșită asupra persoanei lui Dragomir Bucur;

Considerând că se constată că în comisiunea de judecată a recurentului a figurat ca jurați între alții și C. Georgescu, Ghiță Niță și Coman V. Cărcu;

Considerând că deși recurentul prin apărătorul său, susține că aceste persoane nu întrunesc condițiile cerute de a putea fi jurați ne având censul, și ne fiind nici patentari de clasa I-a și a II-a cum cere art. 258 Procedura penală, însă, din raportul procurorului tribunalului local și din adresa administrației financiare No. 34635/900, adresată parchetului local. se constată că, juratul Coman V. Cărcu, are un venit anual imobiliar mai mare de una mie cinci sute lei, iar cel-lalt jurați C. Grigorescu și Ghiță Niță sunt patentari de clasa II-a;

Considerând că dacă, aceste două persoane plătește jumătate patenta cl. II-a; pentru comerțul de brutărie ce exercită, acest fapt nu le poate atinge întru nimic capacitatea lor de a fi jurați;

Considerând că dacă legea de procedură penală cere pentru funcțiunea de jurat plata unei patente de cl. I sau a II-a, condiția aceasta există când el nu plătește de cât o jumătate de patentă, căci legea patentelor cere numai jumătate de patentă ca o ușurare, fie ca să exercite și alt comerț, sau că sunt asociați — și ușurarea de a plăti numai jumătate de patentă nu lipsește dreptul de a fi jurat, precum și când și cât timp e cine-va scutit de a plăti orî-ce impozit nu-i ia dreptul de a fi jurat;

Că comerciantul care plătește numai jumătate pa-

tentă, ar plăti dacă n'ar avea și exercita de cât acel comerț și singur o patentă întreagă; iar condițiile de capacitate de moralitate și de independență socială sunt de o potrivă fie că s'ar plăti patenta întreagă sau numai jumătate;

Că prin urmare, și întru cât acești jurați îndeplinesc condițiunile cerute de lege, mijlocul de casare are a fi respins ca neîntemeiat, iar cererea de amânare făcută de apărătorul recurentului, rămâne fără interes;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Curtea de apel din București

Secția a II-a

14 Decembrie 1900

Președenția D-lui I. Cercez, Președinte
Gustav Braicof cu J. Braicof

Excepție dilatorie—Comunicare de acte.—Trebuesc depuse odată cu acțiunea sa și mai în urmă? Depunerea actelor în urmă nu e suficientă.—Art. 70, 72 și 326 Pr. civ.

Dacă partea n'a depus actele odată cu acțiunea și nici în petițiune n'a făcut mențiune de ele, partea adversă e în drept să ceară a i se comunica actele, pentru că e presupusă a nu fi avut timpul util a lua cunoștință de ele, ignorând dacă s'au depus sau nu, întru cât partea cealaltă nu i-a înunoscinițat despre depunerea lor prin portărei.

Curtea,

Văzând cererea oponentului de a fi obligat intimatul să îi comunice actele de care se servă;

Considerând că intimatul se opune la această cerere pe motivul că a depus la grefă, și se află la dosar încă de la 5 Septembrie 1900, actele de care se servă, că prin urmare, conform noei legi de Procedură nu era ținut să îi comunice depunerea actelor;

Considerând că intimatul în adevăr dupe cum se constată a depus actele, fără însă a lua precauțiunea de a înunoscinița pe partea adversă de această depunere, așa că această parte cu drept cuvânt poate susține că nu a putut lua cunoștință în timp util de această comunicare;

Că necesitatea acestei comunicări se prevede în lege prin faptul că petiția de intentarea unei acțiuni trebuie să menționeze actele ce se alătură și fiind-că în cazul de față această comunicare s'a făcut ulterior, în cur-

Cour d'appel de Bucarest

2-e chambre

14 Décembre 1900

Présidence de M. J. Cercez, Président
Gustave Braicof contre J. Braicof

Exception dilatoire. — Communication des pièces. — Doivent-elles être produites le jour de l'introduction de l'action, ou peuvent-elles l'être même par la suite? — La production postérieure n'est pas suffisante. Art. 70, 72 et 326 du Code de Proc. civ.—50, 51 Proc. genevoise. — 76, 121 et suiv. du Code de Proc. civ. allemand.

Si le demandeur n'a pas produit ses pièces le jour de l'introduction de l'action, ou s'il n'en a pas fait état dans sa requête, le défendeur étant censé ignorer la production, en tant que l'acte de production ne lui a pas été signifié par huissier, et n'avoir pas eu le temps nécessaire pour en prendre connaissance, a le droit d'en demander derechef communication.

sul procesului, era necesar să se încunosciințeze partea adversă printr'o osebită notificare.

Pentru aceste motive admite cererea de comunicare de acte.

(ss) I. Cerkez, M. Iulian, Ath. Athanasovici.

O p i n i u n e

Având în vedere că oponentul Gustav Braicof prin avocatul său d. Rădoi, cere :

1. A se obliga intimatul să-i comunice prin portărei actele ce le-a depus la grefa Curții în ziua de 5 Septembrie 1900 și 2) a i se acorda un termen spre a putea traduce un act în limba polonă ce și l'a procurat de curând și cu care voește a se servi în proces ;

Considerând în ce privește primul cap de cerere, că art. 326 combinat cu art. 70 și 72 din Pr. civ., nu impune intimatului altă obligațiune de cât ca, în termen de 15 zile înainte de ziua fixată pentru înfățișare, să depue și dēnsul prin grefa instanței, la dosarul cauzei copii după actele de care voește a se servi, certificate de dēnsul ca fiind în tocmai cu originalul ;

Că, intimatul s'a conformat acestor dispozițiunii ale legii, de oare-ce la dosar se găsesc depuse copii după actele sale încă de la 5 Septembrie a. c., așa în cât apelantul n'avea de cât să ia cunoștință de ele la grefă, întru cât legea nu obligă pe intimat a i le comunica prin portărei, ci a le depune pur și simplu la dosarul cauzei, cea-ce dēnsul a făcut ;

Că, afară de aceasta, nici nu este loc de a se comunica apelantului actele de care se servă intimatul la Curte, de oare-ce aceste acte nu sunt de cât actele de care însuși apelantul s'a servit cu ocaziunea căsătoriei sale la Orșova și prin urmare 'i sunt deja cunoscute ;

Că, ast-fel fiind, această cerere este nefondată ;

Considerând, în ce privește al II-lea cap de cerere, că dacă actele de care o parte se servă în proces sunt scrise în limbă străină, ele trebuiesc prezentate în traducțiune (art. 70 Pr. civ.), ceea-ce apelantul nu a făcut pentru actul în limba polonă, de care voește a se servi ;

Că, așa fiind, legalmente, nu se poate acorda termen spre a traduce acel act de acum înainte, fiind-că trebuia să vie cu el tradus în limba română ;

Că, afară de aceasta, apelantul spre a-și dovedi legitimitatea — întru cât unul din părinți trăește, — nu poate face alt-ceva de cât a prezenta actul de căsătorie al pretingilor săi părinți (art. 179 Cod. civ.) ; or, actul în limba polonă, de care voește a se servi, apelantul nu pretinde că ar fi acel act de căsătorie, prin urmare este cu totul inutil în cauză a-l prezenta în traducțiune ;

Că ast-fel și din acest punct de vedere, cererea de amânare este inadmisibilă ;

Pentru aceste motive, suntem de părere a respinge dilatoriul propus de apelantul Gustav Braicof.

(ss) Alex. D. Dobriceanu, M. Paleologu.

Curtea de apel din Iași, secția I

24 Octombrie 1900

Președ. D-lui I. T. Burada, Prim-Președ.

Maria Costescu cu Societatea Dacia România și alții

Cerere reconvențională. — Nu poate fi introdusă ca mijloc de apărare, de cât în contra cererii făcută de reclamant, ear nu de un pârât contra unui alt pârât.

Cererea reconvențională nu poate fi făcută în cursul unei instanțe de pârât de cât în contra acțiunii principale introdusă de reclamant, așa ca să fie un mijloc de apărare având de scop reducerea sau stângerea acțiunii principale ; de unde rezultă că o asemenea cerere nu poate fi făcută de un pârât contra unui alt pârât chemat o dată cu dēnsul în judecată, pentru că între acești doi pârâți nu există nici un raport juridic.

Curtea deliberând,

Având în vedere că din desbateri rezultă în fapt următoarele : Societatea de asigurare Dacia România cumpărând de la d-na Maria A. Costescu moșia sa Cucuteni în ziua de 31 Octombrie 1897, d-na Costescu cesionează tot atunci zisei societăți, prin actul de vindere cumpărare, suma de 3000 lei, bani ce intimatul M. Popovici Bașnoșanu, în calitatea sa de arendaș, 'i rămăsese dator din căștiuri ; că societatea 'i notifică această cesiune și în urmă il somează la plată ; văzând însă că dēnsul nu voește a se executa, societatea îl acționează în judecată și în acelaș timp, chiamă în garanție și pe d-na Costescu, susținând că nu numai nu datorește nimic din căștiuri, dar încă el are de luat de la d-na Costescu pentru reparațiunile și îmbunătățirile acaretelor făcute pe moșie, care toate să rădică la suma de 6000 lei ;

Având în vedere că o asemenea cerere incidentă ea denumirea de cerere reconvențională numai atunci când ea este făcută de pârât în cursul instanței și în contra acțiunii introdusă de reclamant, ast-fel ca ea să formeze un mijloc de apărare, având de scop reducerea sau stângerea cererii principale ;

Având în vedere că, în specia prezentă, reclamațiunea este introdusă de Societatea de asigurare Dacia România atât în contra intimatului M. Popovici Bașnoșanu cât și în contra Mariei A. Costescu ; prin urmare aceasta este pârâta societății împreună cu el ; deci nefiind nici un raport între ei, dēnsul nu poate introduce cerere reconvențională în contra ei ca pârâtă, fiind că nu este nici o rațiune de a face asemenea cerere pe calea incidentă, care n'ar putea să producă nici un efect asupra cererii principale pentru a o reduce sau a o stinge ; prin urmare, asemenea cerere incidentă trebuie îndreptată numai contra acțiunii reclamantului ; astfel fiind, întru cât cererea reconvențională formulată de intimatul Bașnoșanu este îndreptată contra d-nei Maria A. Costescu, care era ca și el pârâta societății, urmează a se respinpe ca rău îndreptată ;

Pentru aceste motive, respinge, etc. (1).

(ss) I. Th. Burada, M. Șuțu, D. Porfiriu, D. Sofian, T. Grivăț.

(1) Decisiunea de față cuprinde mai multe considerațiuni de fapt, care nu s'au mai reprodus aci, ne având nici un interes în cauză,

(N. R.)

Cour d'appel de Jassy, 1-e chambre

24 Octobre 1900

Présidence de M. Burada, Premier-Présid.

Marie Costesco C. Société Dacia Romania

Demande reconventionnelle. — Ne peut être introduite en justice que comme moyen de défense contre l'action principale du demandeur, et non par l'un des défendeurs contre un autre défendeur.

Une demande reconventionnelle ne peut être introduite en justice par le défendeur que comme moyen de défense contre l'action principale du demandeur ; d'où la conséquence qu'une pareille demande ne peut pas être introduite par l'un des défendeurs contre un autre défendeur mis en cause, vu qu'entre ces deux défendeurs il n'y a aucun rapport juridique.

Tribunalul județului Buzău

14 Martie 1900

Președinția D-lui Miculescu, Presed.

Judecătorul Sindic cu Nița
Văduva

Ipoteca legală a femeii măritate.—Inscripțiune luată după desfacerea căsătoriei. — Nulitatea ei. — (Art. 1756, 1757 și 1759 C. civ. — Art. 66, 67 și 69 Legea ipotecară Belgiană 1851).

Femeia măritată, pentru asigurarea dotei sale, are ipotecă legală asupra bunurilor imobile ale bărbatului; însă această ipotecă este supusă inscripțiunei.

Inscripțiunea o poate lua femeia, constitutorul dotei, procurorul tribunalului de prima instanță a domiciliului femeii și chiar soțul, dar numai în timpul căsătoriei.

O inscripțiune luată după desfacerea căsătoriei, fie prin moarte fie prin divorț este nulă și nu poate produce nici un efect.

Sentința civilă No. 151.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de d-l judecător sindic al trib. Buzău, acțiune care are de obiect a se declara nulă inscripțiunea ipotecară înscrisă la acest tribunal sub No. 55 din 7 Maiu 1898, luată de d-na Nița Văduva asupra averii imobilă a d-lui V. Gr. Bărbulescu;

Având în vedere că, după cum reese din ordonanța de inscripțiune No. 3856 din 7 Maiu 1898, operată în registrul de inscripțiuni al acestui tribunal sub No. 55 de ordine, s'a luat inscripțiune ipotecară legală asupra imobilului d-lui Vasile Bărbulescu compus din casele cu prăvălia și locul lor, situată în urbea Mizil, strada Carol, care se învecinește cu Toma Ioniță, Ion ginerele lui Cocos, la fața cu stradă iar la fund cu proprietatea d-lui Cantacuzino;

Având în vedere că această inscripțiune a fost luată după cererea d-nei Nița Văduva pentru asigurarea sumei de lei 1726, dotă constituită prin actul dotal autentificat de judecătoria pl. Tohani, la No. 1622 din 31 Decembrie 1874, d-nei Anica Gr. Bărbulescu, fica d-nei Nița Văduva;

Având în vedere că după cum reese din recunoașterile făcute de defendoarea Nița Văduva, în audiența de la 15 Decembrie 1898, fica sa Anica Gr. Bărbulescu, este încetată din viață de peste 10 ani;

Având în vedere că d-l judecător sindic exercită această acțiune în calitate de sindic al falitului V. Gr. Bărbulescu, declarat în faliment prin sentința acestui tribunal cu No. 85/98;

Având în vedere că art. 1756 și 1757 C. civ., dispune categoric că femeia va putea să ceară pentru pretențiunile rezultând din actul dotal, și până la concurența dotei alienabile inscripția ipotecară asupra imobilului bărbatului și după art. 1759 același drept îl au și constitutorii dotei și în lipsa acestora chiar procurorul tribunalului de prima instanță al domiciliului femeii;

Tribunal du District de Buzeu

14 Mars 1900

Présidence de M. Miculesco, Présid.

Le juge syndic contra Nița
la Veuve

Hypothèque légale de la femme mariée. — Inscription prise après la dissolution du mariage. — Nullité. — Art. 1756, 1757 et 1759 Code civil roumain. (Art. 66, 67 și 69 de la loi Belge sur les Hypothèques de 1851).

La femme mariée, a, pour assurer sa dot, une hypothèque légale sur les immeubles de son mari; cette hypothèque est soumise à l'obligation de l'inscription.

Cette inscription peut être prise par la femme, par le constituant de la dot, par le Procureur près le tribunal de première instance du domicile de la femme et même par le mari, mais seulement pendant la durée du mariage.

L'inscription, prise après la dissolution du mariage par la mort ou le divorce, est nulle et de nul effet.

Că din termenii întrebunțați de legiuitor prin aceste texte de lege rezultă că femeia sau constitutorii dotei nu pot exercita acest drept de a cere inscripțiune ipotecară de cât în perioada duratei căsătoriei, de unde urmează că dacă căsătoria s'a desfășurat, fie prin divorț, fie prin moarte, după cum se prezintă cazul în specie, drepturile acestora nu mai pot fi garantate prin inscripțiunea unei ipotecă legale;

Considerând că întru cât în specie se constată că căsătoria ce a avut loc între fica defendoarei cu Vasile Gr. Bărbulescu, a fost desființată prin moartea ficei defendoarei, care a avut loc cu 9 ani înainte de luarea inscripțiunei, nu e luată în timp util după cum prevede art. 1759 și 1757 sus citate și deci nu poate produce nici un efect, prin urmare imobilul asupra căruia s'a luat inscripțiune ipotecară urmează să rămână liber de această sarcină și ast-fel acțiunea devenind întemeiată cată a fi admisă;

Pentru aceste motive, tribunalul, admite acțiunea judecătorului sindic.

(ss) St. Miculescu, I. Stănculeanu.

Contra acestei sentințe făcându-se apel, Curtea de apel din București, secția I, sub președinția d-lui I. Cerchez, prin decisiunea No. 200/900 a consacrat în majoritate aceiași teorie, găsind juste și bine întemeiate în fapt și în drept motivele din sentința tribunalului. D-l consilier Dobriceanu însă, în baza următoarelor considerante, a fost de părere să se admită apelul făcut de Nița Văduva și să reformeze sus citata sentință, respingându-se acțiunea judecătorului sindic.

Opiniune:

Având în vedere că sindicul spre a se anula inscripțiunea luată de apelantă invocă art. 1757 și 1759 C. civ., din care ar rezulta că inscripțiunea pentru conservarea ipotecei legale a femeii nu se poate cere de cât în timpul căsătoriei iar nu după desfacerea ei, cum este în specie;

Considerând însă că, să dă o interpretare greșită citatelor articole, de oare-ce aceste texte de lege n'au de obiect de cât a enumera care persoane pot cere această inscripțiune ipotecară în timpul căsătoriei, căci în codicele francez (art. 2139) și în legea belgiană din 1851 (art. 67, 69 și 70) dreptul de a cere inscripțiunea în numele femeii îl au și rudele soților și rudele minorilor și chiar amicii, iar legiuitorul nostru nu a dat acest drept de cât constitutorului dotei și procurorului;

Că, art. 1757 invocat, n'are întinderea ce se pretinde fiind-că nu zice că femeia nu va putea cere inscripțiunea ipotecei sale legale de cât în timpul căsătoriei;

Că, un alt text nu există, care să consacre o asemenea prohibițiune în mod categoric;

Că, afară de aceasta, a nu permite femeii a lua inscripțiune și după desfacerea căsătoriei ar fi a trata pe femeie, care are o ipotecă legală, mai rău de cât pe un creditor ordinar, care ar avea o simplă ipotecă convențională, căci acest din urmă dacă a neglijat a-și înscrie ipoteca la timp nu pierde dreptul în sine ci poate lua inscripțiunea ori-când cu efect de la data inscripțiunei, ceea-ce nu se permite femeii, și aceasta ar fi injust fiind-că legea i-a dat o ipotecă ca siguranță pentru restituirea tuturor drepturilor sale decurgând în contractul dotal;

Că deci, femeia poate să ceară și după desfacerea căsătoriei inscripțiunea ipotecei sale legale;

Că acest drept evident trece la moștenitorii săi fiind un drept relativ la un interes pur material și pecuniar;

Că, prin urmare, apelanta, în calitate de tutoare a minoarelor ficei sale, poate să ceară inscripțiunea ipotecei legale asupra averii fostului său ginere Vasile C. Bărbulescu, întru cât este luată în baza unui titlu valabil (act dotal) și mai înainte de a fi fost acesta declarat în faliment (art. 723 Cod. com.).

(s) Al. Dobriceanu.